

so gonili kupci z daljnega sejma več volov. Pri vročini, katera je vladala zadnje dni, se je zgodilo, da je živina trpela veliko žejo. Ko so prišli do neke vasi, se je zgrudil nekemu gospodarju veliki lepi vol na tla in je bil takoj mrtev. Dokazalo se je, da je vol poginil radi žeje, a gospodar njegov pa je bil celi pot — pijan! Kmetje to pove dovolj! — Kako pa je vendar mogoče, da še se v naših razjasjenih časih najdejo med našimi kmeti take surovosti? Tudi to Vam bodem povedal. To je radi tega, ker stariši ne skrbijo za pravo odgojo svojih otrok. Otrok se igra na primer z domačo mačko in njenimi mladici ali pa s hišnimi zajci. Pri tem žival iz nevednosti trpinči. Mati pa se temu trpinčenju smeje in reče: „Glej ga, kako močen je moj fant, to bode korenjak, danes bi bil mačko ubil, tako jo je udaril s šiboj.“ „Ljuba mati, jaz pa to povem, kaj stori prava mati pri takem prizoru. Prava mati vzame šibo in pokaže otroku na njegovem telesu, kako boli, ako pada šiba po kakem bitju, in prepričana bodi, otrok ne bode nikdar več udaril po živi stvari! Mnogo se greši pri naši deci s tem, da se jim surovosti vcepijo že v mlado dušo. V nekej vasi na Ogrskem so preteklo zimo imeli koline. Zaklali so si velikega prašiča in vganjali so pri tem delu navadne burke. Hlapec je držal skledo za kri, a gospodar je zabodel svinjo, katera je seveda cvilila. Gospodar reče: „Le tiho bodi, saj bode kmalu boljše!“ Celi prizor sta gledala še ne 5letna fanta gospodarjeva. Ko so se par dni pozneje igrali vaški otroci za hlevom, domisli si naenkrat eden gori omenjenih dveh fantov in reče: „Zdaj pa bodemo igrali koline. Sosedov Tonče bode za prašiča.“ In prijeli so Tončeka mali paglavci, eden je letel po skledo, drugi po nož. Vrgli so ga na tla, in gori omenjeni 5letni fant ga je zabodel ravno tako, kakor je videl zabosti očeta doma svinjo, in ker je dečko kričal, je dostavil besede: „Le tiho Tonček, saj bode kmalu boljše!“ — Otrok je par ur pozneje umrl. Ako usmrtite kako živino, nima pri tem vaša deca nič opraviti! Med kmeti se pravi, da ne sme noseča gospodinja videti krvi, ker bi se lahko „zagledala“, in nikdar še nisem videl nobene take ženske, katera ne bi bila na to pazila. Zakaj ste v tem tako stroge naše gospodinj, zakaj skrbite za otroka, kateri še ni rojen, za tega, ki že ima um in spomin pa ne?

„Šiba novo mešo poje“, je star pregovor, in njegov pomen je, da se ne sme starišem, ako hočejo, da bode kedaj kaj iz dece, smiliti otrok, da ga je treba tudi včasih „našivati.“ Toda dragi oče, draga mati, ne kaznuj pregostokrat tvojega otroka, ker se drugače na šibo navadi, ne more tako rekoč brez nje živeti. Za malenkosti naj zadostuje beseda. Ako pa otroka kaznuješ, kaznuj ga tedaj, kadar si je zares zaslužil, a kaznuj ga vredno, tako, da bode vedel, da šiba boli, ne pa da ga samo malo pogladiš s šibo, tako, kakor da bi se igral z njim. Naštej mu jih s šibo po hlačicah, koliko si jih je zaslužil, in potem ga pusti naj se izjoče. Ne pa tako, kakor je pri nas na kmetih navada, da udari oče otroka z rokoj,

ali s palicoj, namesto s šiboj, pri tem seveda ne manjka navadno kletvice, otrok pa beži k materi in mati ga brani, miluje, in mu da zato, ker je bil bit, kako sladščico. To je veliki pregrešek. Ako kaznuje oče otroka in pribeži otrok k materi, mora mati otroka podučiti in reči: „Prav se ti je zgodilo, da so te oče natepli, zakaj pa nisi bil priden! Idi prosit očeta odpuščanja, ker te bodem drugače natepla še tudi jaz!“ Taka kazen bode tudi pomagala in prepričani bodite, da bode otrok nerednost za katero je bil kaznovan tudi opustil.

(Dalje prihodnjič.)

Razne stvari.

Pismo enega naših naročnikov v Ameriki. (Sparta Minn, Severna Amerika, dne 1. julija 1902.) „Dragi Štajerc!“ Najprvič srečen pozdrav od tvojih somišljenikov tostran velike mlake. Vsakokrat se te veselimo, ko prideš po dolgi vožnji k nam, in človeka nekako čudno čustvo napolni, ko mu prinese z daljnega domačega kraja napredni časnik pozdrave. Tukaj seveda imamo popolnoma drugo življenje, tukaj je vsaki naprednjak. Tem bolj pa nas veseli, da se je začel ta duh v preljubi naši domovini, na milem našem Štajerskem tako krepko širiti in razvijati. Ljubo domokdor ga ima, ali kakor že pravi pregovor, in res je svet velik, tudi drugod so srečni ljudje, tudi drugod se da živeti, a najboljše je doma. Ljubi kmetje in delavci na Štajerskem, verjamite mi, ker sem si to dobro skusil. Ne izselujt se v Ameriko, ne zapuščajte domovine, ker tukaj je sicer marsikateremu sreča naklonjena, a zato pa sto in sto drugih njenih sestra — nesreča, brez usmilenja ugonobi. — Dragi „Štajerc“, mi te že delj časa poznamo, da si poštečno korenjak, da ljubiš pravico, katera se dandanes že, malokje najti zamore. V prvi vrsti ti hočemo navesti prilizjenost agenta Franc Mislerja v Bremenu. Kakosk je znano, piše on v vsaki pratiki, da on popotnike to Bremena s samimi brzoparniki v Ameriko prevažata, kateri za to vožnjo ne rabijo več kakor 6 dni. Tla je grozovitna laž! Ko pridejo namreč popotniki ali izseljenci v Bremen, je njemu brzoparnik vedno prenapoljen. Popotniki nimajo druge ladje in se morajo po njegovi volji peljati v parniku, s katerim pridejo še le v 11 do 13 dneh v Ameriko. Stem vozi ljudi za nos, tako da morajo čakati po celi teden v Bremenu. Živež in oskrba je pa tako slaba, kakor je za svinje, nesnaga in nesramnost tako velika, da je človeka strah, ko vidi nesramna počenjanja matrozov z mladino drugega spola. Ako želi kateri potovati v Severno Ameriko naj se ogiblje tega prilizjenega agenta spredi in zadi. Naj si izbira rajši kako drugo pot, naj že bode katera bodi. Nacitopleje priporočam vsakemu Red Star Line (Opomni uredništva: to podjetje ima tudi v „Štajercu“ oznanilone Red Star Line ima parnike, katerih vožnja traja za res samo 6 do 7 dni. Pri tem podjetju je vožnja sigurna, oskrba in hrana ste jako snažni. Priporočam tudi francosko parobrodno družbo čez Paris-Havre

Ljubi „Štajerc“ nadalje ti naznanjam, da se nam dovenskim rojakom tukaj še dovolj dobro godi. Največja dobrota je tukaj pač ta, da se klerikalci ne mešajo v delavske zadeve, ter da nimamo tukaj nikakih jezikovnih bojov. Tukaj sme človek govoriti vsaki jezik, več jezikov zna, večim narodom lahko na njih vprašanja odgovarja. Za danes samo to, dragi napredni „Štajerc“, ki prihajaš k nam z milega Štajerja, drugokrat ti bodem pisal več, označil bodem naše življenje in tako dalje. Toraj pa sklenem, ker vem, da imaš že polno dopisov, da ti itak manjkuje prostora. Le tako naprej vrli „Štajerc“, odas dobiš že v prihodnih dneh zopet lopo število tvojih naročnikov. Naročnina pride obilna in kmalu! Člen pozdrav od tvojih rojakov in ljubiteljev tostran mlake. Gospoda urednika sprejmita tudi Vidva bratski pozdrav!“

J. R.

Našim naročnikom. Ako se je hlapec celo leto trudil, da je opravil gospodarjevo delo, mora se ta tudi na njega zmisliti in mu to delo poplačati. To pa imata navadno tedaj, ko preteče leto, svoj račun, ker na svetu ni nič zastoj razven smrti, pa pri tej morajo zaostali mnogo plačevati. Naš list na leto 26 krat, in ima 16 strani, velja pa po 60 krajcarjev. To je gotovo jako malo, od teh 60 krajcarjev pa še moramo mi plačati na 26 krajcarjev za same marke. „Štajerc“ Vam donaša ne novice, smelo trdimo, da Vam zazjasni marsikaj, on Vam takorekoč tudi služi. Ne smete mu zameriti, ako Vas danes nadleguje in Vas prosi, da pregledali ž njim tudi malo račune. Veliko jih vrlih naprednih kmetov, kateri so naši naročniki. In to je tudi prav, ker povsod na celem svetu plačujejo listi naprej, saj moramo mi tudi marke, tisk in papir plačati takoj. Nekateri so z malo zadi, ali pa so pozabili, ker kmet ima skrbi in lahko na to ali ono pozabi. No, je že človek ima to slabost, da posebno lahko to pozabi, kaj je kje za plačati. Že za naprej smo prepričani, da bode „Fihpos“ rekel — glejte „Štajercu se godi, ker je začel tirjati, a vendar ni tako hudo, red mora biti povsod. Mi moramo plačati papir, naše delavce, marke itd., kakor že omenjeno. Ne dobimo ničesar zastoj, toraj pa nam ne smemo nobeden pošteno misleč človek zameril, ako gaminjamo na njegovo dolžnost. Vsem tistim, ki še imajo za plačati list, smo priložili poštni toraj prosimo naj nam pošljejo naročnino. Vsi poštnega čeka stoji tiskano „Erlagschein —“ Prosimo naj napiše vsaki, kateri bode denar, nad te dve besedi tisto številko, kakor ima na svojem atresu, po katerem dobavlja „Štajerc“, in če nima številke, naj napiše nad gori dve besede „Ponovim naročnino“. Toraj tako čmer:

8465

Erlagschein — Položnica
ali pa

Ponovim naročnino
Erlagschein — Položnica

To radi tega, da nam mnogo dela prihrani, in da se izognemo mi in Vi neljubih pomot. Prosimo oddajte tudi denar na tisti pošti, na kateri „Štajerca“ sprejemate, in tudi zapišite na ček ravno tisti atres pod katerim Vam pošiljamo naš časnik. Kdor kak dolg odlaga, navadno tudi na odlago pozabi, toraj prosimo pošljite vsaj do prihodnje izdaje. Vsak, kdor list sprejema, je postavno tudi zavezan ga plačati. Že za naprej vas zahvaljuje za Vaše točne pošiljatve Vam udani „Štajerc“.

St. Juri v Slov. Goricah. „Dragi gospod urednik! Prosim Vas, da se naslov mojega „Štajerca“ prepiše na mojega brata“ (opomba uredništva: tukaj stoji ime in kraj). „Jaz moram „Štajerca“ zavoljo misijona odstraniti, jaz ga potem pri mojem bratu lahko berem! S pozdravom . . .“ (Opomba uredništva. Te vrstice povejo dovolj! „Fihpos“ koliko pa daš za to pismo?)

Od sv. Barbare v Halozah. V tukajšnji občini se je pred par mesci premenil občinski predstojnik, kateri si je na vse kriplje prizadeval doseči to čast. Veš ljubi „Štajerc“, to ti je visoka glava, samo vendar nizke postave. K njemu se ne sme priti, tedaj, ko bi človek kaj rad od njega, ampak dal je ta gospod oznaniti, kakor je v mestih navada uradne ure, in sicer za nedeljo popoldne. Oštir je tudi naš gospod občinski predstojnik — ne, moramo reči gospod župan, zato pa je nastavlil uradne ure na nedeljo, ker si je gotovo mislil, da bode tu in tam, kateri občan gotovo tudi kaj plačal, bodi si pivo ali vino, ali celo hudičevo olje. Kartati tudi zna dobro, in je jako vesel, ako zato pajdaše dobi. Poprej je bilo pri nas tako, da je bilo vse eno kdaj je prišel kateri občan k občinskemu uradu, če je bil le predstojnik doma, je rad storil kako uslugo. Zdaj se poslastniki kesajo, da niso prišli bolj polnoštevilno k volitvam. Mislili so, da tako ostane pri starem, za nasprotnike se nihče ni zmenil. Vendar pa je bil še en poseben pogrešek, kateri se pač gotovo malokje najde. Tudi naše pridne ženske so pomagale mnogo k volitvam. Prešnji naš občinski predstojnik je bil, saj to ni greh, debel. Imel je tudi dva občinska svetovalca, katera sta tudi bila debela. Vsi trije so bili, debeli, kakor bi jih bila občina nalašč podredila. Zdaj pa so si mislile naše ženske, kaj bi bilo za občino, ako bi si enkrat sloke občinske gospode zvolili. In zato so prigovarjale volilce k temu, in hvala Bogu, zdaj je naš občinski predstojnik mali in slok, svetovalca pa sta dolga in tudi sloka, same košice. Bog ve, ali se bodejo dali ti trije podrediti? Zdaj še se njim nič ne pozna zboljšanje, znabiti bode boljše, ko zrastejo murki. „Ti stari“ pa še so zmiraj debeli in krepki, ni dolgo da sem jih z našega „špieturna“ videl. Včasih se namreč spravim na naš „špieturen“, jo kaj se vse z njega vidi, kaj se vse tje gor sliši. Zadnjič sem pogledal tudi v naš farovž, grozni ropot, da celo kreganje in kletvico sem slišal, kaj pa sem videl, tega pa ne povem! Pa bodeš drugikrat zvedel ljubi „Štajerc“, moram še bolj natanko pogledati. Pri župniku in pri kaplanu sem videl „Štajerca“, to pa me je tako razveselilo, da sem

hitro zapustil „türen“ in jo popihal k Korenjaku. Glej ga čuka, tukaj je gospod Korenjak grozno udrihal po „Štajercu“, in vendar se mi zdi, da je Korenjak nekdanj sanjal od deželnege, da celo državnega k mečk e g a poslanca. No, pesja taca! to bi bilo poslanstvo! Srečno „Štajerc!“ moram iti drugoč na türen! — „Špietüren“.

Leskovška nova šola. „Štajerc“ kot prijatelj šole. „Pod tem naslovom piše slavnoznani leskovški nadučitelj Stoklas v „Našem Domu“, med drugim tole: „Šolsko poslopje v Leskovcu je v tako slabem stanu, da je uradna komisija izrekla, da se mora sezidati popolnoma novo poslopje, a učiteljstvu se mora priskrbeti takoj drugo primerno stanovanje, ker v sedanjem niso varni.“ — Temu gospodu pa bomo mi Leskovčani vendar le morali pokazati pot tje dol k Sotli nazaj. Največji siromaki celega ptujskega okraja smo mi Haložani. In posebno v Leskovcu nas tlači strašna nesreča trsna — uš. Srce človeka boli, ako vidi nekdanj prekrasne naše haloške hribe, naše brege, kako stoje prazni brez vinske trte. Naši manjši posestniki so zapustili in prodali navadno svoje posestvo, par krajcarjev, katere so dobili za nje, so kmalu porabili in sedaj so večinoma viničarji, in žalibog ravno tam, kjer so poprej gospodarili. Naši kmetje so se zadolžili tako, da ne najdeš ne v celi fari e n e g a večjega kmeta, kateri ne bi imel dolgov, in sicer dosti, da, toliko dolgov, da že neve kaj bi začel. Vina nima prodati, ker nič ne nabira. Travo ali krmo mu navadno poplavi, tako da ne more rediti živine, žita ni pripravil Haložan nikdar toliko, da bi ga lahko prodaval, pač pa se mu poje vsako leto, hajd z žaklom v mesto po žito. Ljubi „Štajerc“, večina našega ljudstva s t r a d a in sicer grozno strada, ker naši kmetje ne morejo dati siromakom nič zaslužiti. A naše ljudstvo je preponosno, da bi tožilo svoj glad, v svoji stiski molči, čeprav se polasti marsikaterega od nas včasih — obup, čeprav z tužnim duhom zre v temne bodoče čase. Kaj bode z nas? — A glej v tem občnem, tužnem položaju, v tem groznem boju proti bedi, proti gladi, je nastopil nadučitelj Stoklas pred prejšnji naš občinski odbor, in zaslepljeni klerikalec je začel morda iz samega dolgega časa agitirati za novo šolsko poslopje. On je sprožil misel, ker je hrepenel po časti, ker je hotel v lepem, velikem prostranem šolskem poslopju igrati vlogo šolskega vodja, ker je hotel imeti lepo prostrano stanovanje za se in za svojo obilno familijo. Raditega je pregovoril prejšnji občinski odbor da so prosili za novo šolo. C. kr. glavar nepozabljeni kmečki ljubitelj grof Atems je enemu naših novih občinskih odborikov ko mu je ta razložil, da ni potrebna nova šola in da nje ljudstvo noče imeti rekel: „Da, ljubi gospodar, mi od glavarstva Vas gotovo ne bomo silili k novi šoli, zakaj ste pri teh slabih razmerah sami prosili za njo?“ Prosili pa nismo mi ubogi kmetje, ne, prosili nismo mi haložki siromaki, prosila je za njo častihlepnost Stoklasova. Stoklas poberi se iz sredine, ti nimaš srca za nas kmete, za nas haložke, stradajoče trpine. Za Boga ljubega, od kod pa bomo

plačevali? Ti se hliniš in hvališ, da si prosil za poro pri Žičkarju in Jurteli, no in kolikor ste daj ti in tvoj Žičkar in tvoj Jurtela — po stari ni č. Ne en krajcar se ni dovolil! Od kod bomo kmetje, kateri moramo seveda večino k tej šoli pomagati, vzeli 20 — 30 tisoč goldinarjev. Kaj na posodo si jih bomo vzeli, in kdo jih bode plačeval? Zaslepljeni klerikalni nadučitelj Stoklas nigdar, troho svojega vinograda prodal, pobral vse svoje in Zato pa da nam je hotel nakopati toliko dolga mu je, čeprav po zvijači, podelilo častno občano Stanovanja za naše učitelje ni? Zakaj pa ne? ti gospodje toliki činovniki, da ne morejo v pr nem lepem poslopju, kakor je imamo v ta nam njem stanovati? Kaj ne Stoklas, tedaj ko je b vala lepa Menica v tem poslopju, tedaj je b tebe to poslopje dovolj varno, dovolj lepo? naj zapojem zanimivo in krasno resnično dog z istega časa, o zlati uri in verižici? Oh zlato ske — toda dovolj o tem! A sledeče pa vend zvé svet. Stoklas je namreč zapustil omenjen teljsko stanovanje in se preselil k svoji gorici mec, zato mu je privolil prejšni občinski odbor čilo, ker mu spada šolsko stanovanje zastonj. in sliši svet, ravno isto stanovanje je vzel d n a j e m. Za tega je bilo dobro, samo za vrle kovškega častnega vsiljenca pa ne! Le plačuj kmet, le plačuj, da bodeš zapustil kmalu dom očetov, le zidaj temu vsiljencu in par zaslep odbornikom na ljubo velikansko šolsko poslopje prej, tem ložje še bodeš včakal tvojega itak gotovega pogina. Mi starejši kmetje smo hodil daj tudi v šolo, naša šola je bila skoraj enak kolarnici, a glej, brati in pisati vemo vsi boljše tvoji učenci, vrli Stoklas! Pred par leti smo ljali našo šolsko poslopje, plačevali smo za to bil strah, procenti naših občin, vedno in vedno naše gorice so proč, zdaj pa nam še hoče ta kalni vsiljenec, žalibog pravega imena mu ne dati, napraviti toliko nepotrebnih dolgov, od k v sedajnem tužnem času niti obresti ne mogli plačevati. Bog ne daj, da bi mi Halož proti novi šoli, ne, mi vemo uvažati prav dobro in pouk naše dece od pravih, dobrih, napred lečih učiteljev; zidali bomo tudi nekdanj le strano poslopje, ko se bodejo naše razmere z a sedaj, v najhujši stiski nam ni mogoče. piše Stoklas v „Našem Domu“: „Krajni šols je sklenil, da ima zidati novo poslopje, tudi so bile s tem sklepom radé ali n e r a d e zado Nadučitelj klerikalni Stoklas je seveda gla krajnega šolskega sveta, da pa so občine „n e privolile, to ti verjamem Stoklas, intužno grozno je, da so se pustili tudi pametni možje, poštenjak do glave, od zaslepljenega človeka k takemu sklep liti, od človeka, kateri je prišel k nam s culico je sedaj med nami obogatel. Pa plačaj ti Stok vsaki mesec dovolj služiš, najboljše pa, to ti zopet v imenu naših trpinov: „Brezsrčni slavo poberi se iz naše sredine!“ Celi novi naš le

dbor, z
tašenim
ole v z
eni obči
lerikaln
a Halož
ložan.
Od
polje tu
laniti in
Štajerc
boljšer
predalih
mamo i
ni povol
Kristusc
pa vedi
bi venda
posebno
siromak
in se n
Vi, da
Zakaj p
stariši
je Vam
Vam je
spoved
mora z
nico.
s seboj
gostijal
prepara
kaplan
rajte s
Vas. L
Vas sp
delovan
bi ga
in mir
spod l
kalil
Vašem
P
pravil
razred
bodejo
v prv
names
čevalo
krstni
nad
hitro
grmo
nosti
je izs
visok
dečka
Breg
zruši

odbor, z vrhim našim naprednim predstojnikom, neustrašenim gospodarjem Vidovičem, je proti zidanju te šole v zdajnih tužnih časih. Živel naš novi neustrašeni občinski predstojnik! — Če pa si res tepen bil klerikalni vsiljenec, ti ni „Štajerc“ kriv, sicer pa Haložan navadno ničesar ne povrača, česar ni bil dolžan. — Kmet in občinski odbornik v Leskovcu.

Od Sv. Križa na murskem polji. Naše mursko polje tudi napreduje. Tudi med nami se je začelo daniti in jasiti, in vsaki kmet, kateri je začel brati „Štajerca“, se je predramil iz svojega dolgega spanja k boljšemu času. Dragi „Štajerc“, naznani v svojih predalih tudi kaj se pri nas godi. Tudi mi imamo žalibog takega gospoda kaplana, kateri nam ni dovolji, ker ni tak, kakor to zahtevajo sveti nauki Kristusovi. Gospod kaplan, le bolj pohlevno naprej, pa vedite gospod, ako bi jaz bil toliko šolan, jaz bi vendar ne hodil z žaklom po fari zbirce prosjačit, pa posebno od kmetov prosjačit, kateri so itak že veliki siromaki. Vaše ravnanje z našimi šolarji tudi ni lepo in se nikakor ne strinja z Vašim stanom. Ali mislite Vi, da smo mi kmetje popolnoma gluhi in slepi? Zakaj pa sovražite ravno tiste otroke najbolj, kojih stariši berejo „Štajerca“? Gospod kaplan, kaj ne, da je Vam Vaša puška ljubša, kakor naši otroci? Ljubša Vam je, kakor Vaša vsa druga opravila. Ako kdo spoved potrebuje, ste navadno na lovu in Vas se mora z lova pozvati, da nesete bolniku sveto popotnico. Dokaz iz Lukavec! Pa še takrat ste vzeli puško s seboj! Ali še se spominjate, kako se obnašate na gostijah? Ali še veste, kako se tam s kmeti radi prepirate? Dokaz iz Lukavec in Iljašovec! Gospod kaplan, bodite bolj ponižni zanaprej in se ne prepirajte s kmeti, ker Vi živite od nas, ne pa mi od Vas. Ljubi gospod župnik! Mi farani Vas ljubimo in Vas spoštujemo, zatoraj pa smo prepričani, da Vam delovanje našega gospoda kaplana ni znano, drugače bi ga Vi, ki ste tako ljubeznivi in za kmečki blagor in mir navdušeni, gotovo tudi podučili, da nebi gospod kaplan našega mira po vzgledu drugih kaplanov kalil. To pričakujemo v bodoče od Vas in pa po Vašem ukazu tudi od gospoda kaplana. Faran.

Ptujska gimnazija. Na ptujski gimnaziji je napravilo 15. julija že 41 učencev skušnjo za prvi razred. Prihodnje skušnje za vstop v ta zavod bodejo se vršile dne 16. septembra. K popisovanju v prvi razred morajo priti z učenci stariši ali njih namestniki. Prinesti morajo učenci s seboj zadnje spričevalo dovršenega četrtega razreda ljudskih šol in krstni list. Vstopnina znesse 5 K in 20 vin.

Silni nalivi so bili v soboto dne 19. t. m. nad Gradcem in okolico. Pritoki Mure so grozno hitro narasli noseč seboj cela drevesa in izruvano grmovje. Hiše ob Grazbachu so bile v veliki nevarnosti ter so se morale deloma izprazniti. Iz kanalov je izstopila voda ter stala po dvoriščih nad pol metra visoko. Cela požarna bramba je bila na nogah. Dva dečka sta padla v valove, a so jih še vendar rešili. Bregovi so močno razdjani, tudi dva Mosta sta se zrušila. — Na železniško progo blizu Zidanega Mosta

so navalili gorski potoki toliko kamenja in peska, da sta bila nekaj časa oba tira popolnoma zasuta. — Na zagorski železnici Varaždin-Zagreb bi se bila zgodila skoraj velika nesreča, ker je poštni vlak zaril v blato in pesek na progi. Prednji vozovi so močno poškodovani, dočim je vseh 25 potnikov ostalo neprizadetih.

Pijonir v smrtni nevarnosti. Dne 14. t. m. bi bil v Ptuj k malu utonil nek pijonir. Na Dravi so se namreč vršile vaje, pri tem je zadel čoln, v katerem sta bila dva pijonirja, s tako silo v mostni steber, da je en pijonir padel v vodo in bi bil gotovo utonil, ker je bila na onem mestu reka posebno droča, ako ga nebi bil nek poročnik z lastno smrtno nevarnostjo rešil iz vode.

Iz Poličan. Naš zdajni g. župnik je pač prav poseben gospod, kajti skraja se je hlinil miroljubnega črez vso mero, polagoma pa je pozabil na Kristusove besede: „Mir Vam bodi in ljubite se med seboj“. Med drugim je pozabil naš g. župnik, da je dušni pastir za vse farane brez ozira na politično in narodno mišljenje. Začel je šuntati ljudstvo, saj ob času volitev ni najslabša bajta, da ne bi stopil v ta namen črez prag. Mi ga opozarjamo na besede: Kdor seje veter, bode žel vihar. Ljudstvo je razkačeno in znalo bi se mu pripetiti razmerje njegovega predprednika, kateri je, ko je farane do vrhunca razkačil, prevandral v slovenjegraški okraj, tla so mu v Poličanah postala jako vroča, odišel je še pravočasno v veliko veselje Poličanov. Med drugim ščuje naš župnik Slovence zoper Nemce, čeravno Nemcev tukaj nimamo. Pri tem podjetju župnika krepko podpira nek precej debeli krčmar zunaj Poličan po imenu Gajšek, pri katerem imajo klerikalci svoje shajališče, in tukaj se oresničuje prav primerno stari pregovor: „Gliha vkup štriha“, ali: „Povej mi s kom pajdašiš, in jaz ti povem, kdo si!“. Kakor je slišati, se vrli Slovenci te krčme iz posebnih ozirov precej ogibljejo. G. Gajšek klesti tudi po „Štajercu“, da je „Štajerc“ Slovcem sovražen in pohujšljiv list i. t. d. G. Gajšek tudi Vas „Štajerc“ opozarja, da pometajte pred svojim pragom, in izpipljete prej bruno iz svojega očesa. „Štajerc“ bil je zadno nedeljo na žegnanju pri svetem Arhu na Pohorji in poizvedel je tamkaj zanimive reči o volovskih kupčijah i. t. d. Saj je tudi o Vašem hišnem redu in ravnanju „Štajercu“ razmerje znano, ktero Vam ne sodi ravno v čast! Toraj mir in pozor g. Gajšek, pustite „Štajerca“, saj Vam ne hodi na pot. „Štajerc“ je sicer miroljuben in dobrodušen, če je pa prisiljen, postane jako oster! G. Gajšek pozor! stvar bi prišla na debelo! „Štajerčev kupec.“

Od Velike Nedelje. Dragi „Štajerc“, ker ne morem več poslušati teh slabih govorov, katere navadno kvasi naš novi trgovec Veselič, ti vendar hočem pisati to le. Veselič vedno hujska proti „Štajercu“ in naročnikom prigovarja, naj ga pustijo. Ko sem nesel v nedeljo s pošte svojega „Štajerca“, šel sem med potjo v gori omenjeno trgovino. Ko zagleda ta gospod Veselič moj priljubljeni list v žepu, se porogljivo na-

smeje ter mi reče: „Naš Dom“ si naročil! Jaz pa mu odgovorim: „Fihposa“ ne maram! ker on piše o samih konzumnih društvih, o veselicah, o teatirih katere prirejajo kaplančki in klobasarji mariborskih bedastih klerikalnih listov. Jaz kot poštenjak ostane prijatelj „Štajerca“, ki se poteguje za kmete in delavce, ne pa za svoj žep kakor „Fihpos“! Pri teh besedah mi seveda ni dalje ugovarjal, ampak pogledal me je tako žalostno, da ga od zdaj imenujem „Žalostič“ ne pa Veselič. Oh veseli „Žalostič“, ali pa žalostni „Veselič“, jaz te obžalujem. — Znabiti pa postaneš tudi ti pameten!

Kranjski napredni listi — pozor! „Fajmošter“ Sattler iz Ptujске Gore pride na Kranjsko! Ljubi naprednjaki, prosimo gledite mu na prste! „Štajerc“ pa kliče Sattlerju: „Z Bogom Sattler, srečno živi, ker si nas s tvojim odhodom osrečil! Naš — blagoslov te spremlja, spremljajo pa te tudi blagovolni čuti tvojih zapuščenih faranov! Ubogi Kranjci!“ — „Štajerc“.

Oznanilo. V Leskovcu v Halozah se odda takoj služba mladini naklonjeni osebi, katera bode imela jako lahek posel. Goniti namreč moro samo vsak dan otroke v mimo tekoči potok, da se bodejo tam napili. Tukajšni šolski studenec je že od zadnje zime tako potrt, da si morajo šolarji v sosednih studencih in pa v potoku iskati pitne vode. Naš šolski vodja preljubi gospod Stoklas, in načelnik Potočnik imata denarje le za stavlenje novih šolskih palač, a otrokom za potrebno pitno vodo skrbeti, jima je deveta briga.

Zunanje novice.

Kralj Edvard. Angleški kralj Edvard je že toliko krepek, da se je odpeljal 14. t. m. v vozu na kolodvor in od tam v Portsmouth; spremljala ga je kraljica. Voz, v katerem se je kralj peljal, je bil nalašč v ta namen narejen. Kralja so nesli pomorščaki na neki zofi v voz, in ko se je pripeljal na kolodvor, so ga nesli zopet na isti zofi v železniški voz. V Portsmouthu so nesli zopet pomorščaki kralja na ladijo, odkoder se je odpeljal na otok Cowes. Vožnja je bila povoljna in se kralj dobro počuti.

Mlad samomorilec. Iz Mure so potegnili v Gradcu truplo 14letnega F. Böswirtha, ki je skočil v vodo iz jeze, ker mu ni pustila mati iti — kresa gledat.

Otroci v omari. Iz Budimpešte se poroča: V omari Louise Preissig, udinje neke damske, kapele so našli dva popolnoma s hujšana in s plesnijo pokrita otroka, dvanajst in enajstletni deklici. Ko so jih vzeli iz omare, se jima je kar koža luščila. Louizo Preisig so zaprli. Izjavila je, da je bila vzela deklici za svoje, da jih izučijo za damsko kapelo, a ker niste imeli nikakega mužikaličnega talenta, hotela se jih je znabiti s stradanjem. Že štiri tedne niste deklici užili drugega nego malo plesnjivega kruha.

Strašna tragedija. Kakor javljajo iz Fužin, je umoril tamkaj vinski trgovec Jurij Mance svojo ženo in potem še samega sebe. Obitelj je namreč živela v slabih gmotnih razmerah, a vkljub temu je žena dajala svojemu sinu, 20letnemu Antonu, precejšnje svote

denarja, katere je sin na lahkomisljen način pravljaj. Nedavno bi bil imel plačati Mauce velik primanjkovalo mu je že itak denarja, a vendar njegova žena sinu zopet 1100 K. To je tako razjarilo, da jej je zabodel oster nož v prsno je potem še sebe usmrtil. Hči, ki je hotela zatajiti strašni čin, je bila tudi ranjena, dasi ne nevarno. Sin Anton se je vrnil domov, baš ko so hoteli peljati mrtveca v mrtvašnico. Šel je nekaj časa v vozom, potem je pa pobegnil ter ga do sedaj še nismo našli.

Za oslovo senco. V neki vasi blizu Beljaka našli tamošnjega dninarja in čevljarja zadavljeno. Pozneje se je zvedelo, da ga je njegov sosed zato ubil, ker mu čevljar ni hotel obljubiti, da mu narekuje nekem gotovem času čevlje. Storilca, ki je grozen čin v pijanosti, so že zaprli.

Parobrod se je potopil. Hamburški parobrod „Primus“, ki je bil s 185 popotniki na potovanje v Ameriko, se je dne 21. julija t. l. potopil. Parobrod „Hansa“ se je po nesreči zaletel vanj in ga potopil. „Primus“ se je takoj potopil. Rešenih je bilo kakih trideset oseb, vsi drugi so utonili. Na brodu je bilo tudi celo pevsko društvo „Treue“.

V Benetkah (Venedig) se je podrl velikanski svetega Marka. Že teden prej so zapazili ljudje, da se razpoke v poslopju, katere so že bile poprej nastale, razširile. Neki arhitekt je zapazil, da se stolp maje. Radi tega je opozoril merodajne na to, tako, da so prebivalci iz sosednih hiš lahko odšli, kakor se je porušil stolp. Stolp je bil tisoč let.

Stava za 11 klobas. Neki pomočnik v Ljubljani je stavil s svojim sodrugom, da pojè za stavo 11 klobas vsaka po 20 h in povrhu štruco za 20 h izpije vrček pive v četrt uri. In v resnici je to storil. Posledice so bile zanj neznosne. Nad pol ure je klical na pomoč Urha! Stava je bila za 6 K in pomočnik je stavo dobil.

Velika nesreča pri streljanju zoper točo. Na trga Weiz na Štajerskem je streljalo dne 10. t. m. pet posestnikov, oziroma posestnikovih sinov iz zoper oblake. Naenkrat se je začela močna razstreljava. Prihiteli so sosedje ter našli uto razdžano, vseh strelcev pa je ležalo okoli, skoraj čisto nagi kakor oglje ožgani. Nobeden še ni prišel k zavesti, tudi ni upanja, da bi se rešili. Najbrže je udarila strela v uto.

On je bil — ona. Iz Baltimore „Glasu Narod“ 25. junija: Danes zjutraj zaslišali so pri tukajšnjem policijskem sodišču „gospoda Hermann S. Wood“ ali pravilneje gospodičino Lolo A. Sawyer, ktera je bila oblečena v lepo črno moško obleko, modre slamnik itd. Gospodičina Sawyer je bila 6 let stara. Moške navade je posnemala izvrstno, kadila je cigarete, igrala karte, skratka, nihče ni mislil, da skriva pod moško obleko prava ženska. Šele sedaj ko se je „moški“ „poročil“ z vdovo Enerstino Hauck, ki ima dva otroka iz prvega zakona, prišlo so na sled njenemu pravemu spolu. „Gospod Wood“